

Forhold, saa lad os blive fri for den Slags Anstødssten, som Talen her er om.

Jeg haaber, at vi en Gang ad Aare kan komme til at forhandle om Enkelt-heder i Stedet for at staa saa stejlt, at man overhovedet ikke kan rokke hinanden. Jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa Socialdemokraternes gentagne Forslag om Understøttelse, det er Ting, der kan diskuteres, men det skal jeg komme tilbage til senere.

Overfor disse Krav fra konservativ og socialdemokratisk Side stillede Venstre i Fjor Tilbud om Værn mod Dumping. Det kan for saa vidt være meget godt, men jeg maa indrømme, at naar der ingen Dumping er, kan det fedt hjælpe. Sagen er nemlig, at der i Virkeligheden paa dette Tidspunkt ingen Dumping er. Jeg gaar ud fra, at vi alle er nogenlunde enige om, hvad der forstaas ved Dumping, skønt det er et flydende Begreb, vi har efterhaanden arbejdet os ind i en nogenlunde simpel Opfattelse deraf. Krisen er ikke tilnærmelsesvis alene, og i Øjeblikket maaske slet ikke, en Dumping-krise; i det Øjeblik, der er Tale om Dumping-Forslag, kommer man helt ved Siden af.

Lad os tage et praktisk Eksempel. Jeg er desværre i den Situation af og til i disse Tider at maatte sætte en og saa en anden fra Hus og Hjem paa Grund af resterende Skatter eller Renter, Indbetaling af Krise-laan, som man har haft ikke alene i Landbruget, men ogsaa blandt Smaaahaandværkere og Smaaindustridrivende af forskellig Art. Under samtlige Ministerier, baade Ministeriet Neergaard, Ministeriet Stauning — det var Minister Bramsnæs, det sorterede under —, og under Ministeriet Madsen-Mygdal er der vist megen Forstaaelse og Imødekommen, der har været vist god Villie fra de skiftende Ministerier. Men det forslaaer ikke, der kommer paa enhver Amtstue et Tidspunkt, hvor man maa slaa ned, vi kan ikke lade Folk løbe med Landets Penge. Og saa kan jeg forsikre de Herrer, som holder saa stærkt paa Dumping, at det er den ligegyldigste Sag af Verden den Dag, jeg kommer og stiller de paagældendes Ejendom til Auktion, om det, der har bragt dem i Ulykke, er Kronestigning eller Dumping.

Og vil vi hjælpe paa visse Steder, maa vi haabe, at de Dumpingudvalg, vi faar i kommende Tider, maa tage lidt mere forstaaende paa Sagen end sidst, for Krisen er her, den er over mange, selv om det ikke er Dumping, det drejer sig om.

Man kan spørge: Har Landet Raad til at hjælpe? Det kommer virkelig an, paa

hvor vidt vi strækker os. Hvis vi vil redde hele store Industrigrene ved Hjælp af Beskyttelsestold f. Eks., enten de trænger til det eller ej, kommer vi selvfølgelig til at give meget mere ud, end hvis vi er i Stand til at indskrænke Hjælpen til dem, der virkelig trænger. Lad mig tilføje: Jeg skulde være tilfreds — i alt Fald i første Omgang og maaske i det store og hele, jeg ønsker ingenlunde mere, end vi kan overkomme —, om vi indskrænkede os til at hjælpe i de væsentligste Tilfælde, der, hvor vi ikke har Raad til at lade være at hjælpe. Vi har ikke Raad til at sætte en dygtig Mand, som paa Grund af Sygdom eller anden Ulykke er kommet saa langt tilbage, at han ikke kan holde sig oppe, fra Hus og Hjem sammen med hans Familie, vi har ikke Raad til at lade være at hjælpe, naar Folk selv vil og under normale Forhold selv kan holde det gaaende.

Kunde vi ikke i Stedet for at trække hver i sin Tovende — det er maaske ikke et helt parlamentarisk Udtryk — fra Dag til Dag fra Uge til Uge og fra Maaned til Maaned uden at komme af Stedet, skille dem ud, der fortjener Hjælp og trænger til Hjælp, og lade være med alt det andet, der alligevel vokser os over Hovedet?

Det er ingenlunde saadan helt ud i det blaa. Man hører af og til Folk sige: Det bliver umuligt at gøre det, men jeg tror ingenlunde paa Umuligheden deraf. Jeg gør opmærksom paa, at det er den Vej, man gaar under smaa Forhold, det skal jeg indrømme, ikke saa indviklede Forhold som Industriens. Ved Hjelpekasserne ydes der Hjælp, men efter Hjelpekasseloven kræves det, at Understøttelsen ydes efter Trang efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde. Der er Snese af Tilfælde, hvor det kommer til at gaa ud over de Folk, jeg nævnte, hvor man vil sætte Folk fra Hus og Hjem; men der er endnu flere Snese af Tilfælde, hvor Faren truer, men hvor man afværger den. En lille Haandværkers, en Statshusmands Forhold er lettere at undersøge, og det er ogsaa lettere at undersøge, om de, der henvender sig til Hjelpekasserne, er værdigt trængende.

Naar vi nedsætter et Udvalg, som vi jo plejer, hveranden Maaned til at undersøge de forskellige Forhold, maa vi ogsaa kunne faa det saadan, at man kan skille de Tilfælde ud, hvor man er i Stand til at hjælpe, og hvor vi bør hjælpe, fordi der ellers gaar for meget i Stykker.

Deraf vil De i Virkeligheden ret hurtigt forstaa, at det, som jeg stiler efter, hvad jeg har udtalt mig offentligt om allerede for flere Aar siden, det er ikke almindelige For-